

Філософія і Космос

Знання про навколишній світ для пересічної людини - переважно використовуються для самореалізації (особисте життя, робота, оточення, інш.) і містять у собі: відомості про будову навколишнього світу в межах планети Земля, можливості впливу і змін, очікуванні й одержані результати (доля, історія й інш.). В даній роботі розглянута одна з теорій взаємозв'язку людини і Космосу.

Філософія Космосу здебільшого призначена для формування мислення, розуміння призначення всього оточуючого і самої людини, самореалізації її в Космосі. Вона містить у собі знання про Енергію, Метакосмос й Простір, Бога, найбільш загальні закони життя й розвитку людини й навколишнього світу.

Проблема й ідея фізичного контакту людини з космосом стара й сходиться до древньої міфотворчості (згадаємо міф про Дедала й Ікара). До періоду Стародавнього світу відносяться й перші уявлення про устрій світу, що ставлять Землю в центр Всесвіту. Геоцентрична система, проіснувавши до Середньовіччя, змінилася завдяки працям Коперника геліоцентричною. З винаходом телескопу, та його вдосконалення в 1609 році Галілеєм, людина побачила, що навколишній світ ще більш складний та неосяжний.

До філософських питань дослідження космосу, розглянутим у літературі, відносять: причини «виходу» людського суспільства за межі буття його планети Земля, подальші перспективи космічних досліджень, існування й стратегії пошуку інших внеземних цивілізацій, знаходження й освоєння доступних космічних просторів, проблеми генезису Космосу.

Наш Космос має загальні ознаки й індивідуальні, що відрізняють його від інших космосів. Загальні ознаки - поділ космосу на зовнішній й внутрішній, а індивідуальні особливості - правила організації внутрішнього космосу.

Зовнішній космос - утворений хаотичним сполученням первородних енергій, що вступають у взаємодію в силу своєї внутрішньої природи й не

підлягають впливу духовних законів. Ці енергії є основою життя й розвитку внутрішнього космосу.

Внутрішній космос відділений від зовнішнього рядом оболонок, що пропускають тільки енергію, необхідну для його життя й розвитку. Наш внутрішній Космос складається із системи світобудов і комплексу пов'язаних з нею інших енергетичних систем.

Система світобудов нашого Космосу існує багато мільярдів років і постійно розвивається. На даний момент вона містить у собі уже сформовані світобудови і декілька тих, що перебувають у стадії будівництва.

Світобудова найбільша в космосі жива система, і відповідає законам розвитку та існування цієї системи.

Навколишній світ для людини - це природа, суспільство й «тонкий світ» у межах Землі. Всі ці три складові нерозривно пов'язані одна з одною. Їхня взаємодія між собою, Космосом визначає життя людини й навколишнього світу.

Знання про навколишній світ необхідні людині для розуміння самої себе та самореалізації в ньому. Самореалізація в природі - дозволяє використовувати її сили й розуміти її істоту. Самореалізація в тонкому світі - дозволяє увійти в ієрархію Світла, самому вибирати свою долю й багато чого іншого.

Всі значимі небесні тіла - спеціалізуються на виконанні певних функцій і синтезі своїх енергій, утворюючи разом єдину живу систему (всесвіт). Земля - космічна істота, і знаходиться у взаємозалежності з багатьма небесними тілами для забезпечення існування себе й створення умов іншим.

Людина впливає на природу, а відповідно і на Космос, свідомо й несвідомо, фізичними перетвореннями й автоматичним (неконтрольованим) синтезом різних енергій. На даний момент суспільство нагромадило величезний обсяг негативних енергій, що загрожує існуванню Землі, тому для запобігання глобальної катастрофи необхідні екстрені позитивні перетворення.

Список використаної літератури

1. Дмитриев А. Человек. Земля. Космос / А. Дмитриев, [2004]. - 14 с.
2. Кассирер Э. Избранное: Индивид и космос / Эрнст Кассирер,, 2000. - 653 с.
3. Миание М. Ю. Философия Космоса. – М.: Созидание, 2007. – 128 с.
4. Сафронов П.А. Сознание мира и онтологический опыт / П. А. Сафронов // Вестник Московского университета. - 2007. - № 3 : Серия 7 Философия. - С. 34-43 с.